

CADRUL PRIELNIC
PROGRESULUI GENERAL
AL ȚĂRII

Intr-o atmosferă plină de însuflețire Marea Adunare Națională a adoptat legile pentru modificarea unor articole ale Constituției, organizarea administrativă a teritoriului, asigurarea conducerii locale de stat în unitățile administrativ-teritoriale până la alegerea consiliilor populare. Adoptarea acestor legi va exercita o puternică influență pozitivă asupra dezvoltării multilaterale a patriei noastre, asupra bunăstării și fericirii întregii națiuni.

Așa cum se menționează în expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu cu privire la îmbunătățirea organizării administrative a teritoriului Republicii Socialiste România, progresul general al societății este indisolubil legat de organizarea judicioasă a teritoriului și administrației locale, care favorizează amplasarea rațională a forțelor de producție pe cuprinsul țării, dezvoltarea armonioasă a diferitelor zone și localități. Măsurile adoptate de cel mai înalt for legislativ al țării privind perfecționarea structurii administrativ-teritoriale se vor materializa în realizarea la un nivel superior a funcțiilor organizatorice și politice ale statului socialist, reprezentând totodată un cadru prielnic pentru progresul economie și social-cultural al țării, creind condiții bune pentru valorificarea deplină a resurselor și inițiativii locale, pentru participarea largă a maselor populare la conducerea activității de stat. Ele vor determina o nouă dezvoltare a democrației socialiste, vor deschide noi posibilități pentru manifestarea capacităților creatoare ale poporului nostru, pentru creșterea inițiativii și responsabilității organelor locale, pentru valorificarea mai bună a potențialului material și uman al tuturor orașelor și comunelor.

Perfecționarea organizării administrativ-teritoriale a țării are la bază, ca principiu esențial, apropierea conducerii centrale de unitățile de bază — orașul și comuna. Prin aplicarea acestui principiu se elimină verigile intermediare inutile între organele centrale și unitățile de bază, creându-se județele ca unică treaptă administrativ-teritorială. În același timp se extind atribuțiile și răspunderile orașelor și comunelor, care vor dispune de autonomie sporită pentru a desfășura o muncă rodnică atât în dezvoltarea economiei locale, cât și în ceea ce privește intensificarea vieții culturale.

Luând cunoștință de legile adoptate de Marea Adunare Națională oamenii muncii își exprimă satisfacția pentru grija și înalta competență cu care Comisia centrală de partid și de stat a examinat și soluționat numeroasele sugestii făcute pentru îmbunătățirea proiectului inițial supus dezbaterii publice. La definitivarea împărțirii administrativ-teritoriale a țării au contribuit zeci de mii de propuneri făcute în adunări publice în presă și în scrisorile adresate conducerii partidului și statului, de către oamenii muncii. Pe baza acestor propuneri s-au înființat încă 4 județe pe lângă cele 35 prevăzute inițial și s-a schimbat apartenența administrativă a peste 100 de comune, în funcție de legăturile tradiționale și căile de comunicație spre diferite reședințe de județe. Noua hartă administrativă a țării cuprinde astfel 39 de județe și 44 de municipii.

Potrivit principiilor adoptate de Conferința Națională a partidului, județele dispun de condiții pentru o dezvoltare economică multilaterală, precum și pentru dezvoltarea unei bogate activități culturale și sociale. Rețeaua de învățământ general asigură în toate județele cuprinderea copiilor de vîrstă școlară. De asemenea toate județele dispun de licee teoretice și licee de specialitate Pentru Ministerul Învățămîntului rezultă sarcina ca în cursul aplicării măsurilor de perfecționare a învățămîntului de toate gradele să se preocupe, împreună cu consiliile populare, de îmbunătățirea repartizării pe teritoriu a rețelei școlare, a bazei materiale și a cadrelor didactice.

Noua organizare administrativ-teritorială creează condiții și pentru îmbunătățirea muncii cultural-artistice pe plan local, pentru dezvoltarea turismului, a stațiilor balneoclimaterice etc. Măsurile adoptate de Marea Adunare Națională cu privire la împărțirea administrativ-teritorială a țării oglindesc grija partidului și a statului pentru asigurarea în fapt a deplinei egalități în drepturi a tuturor cetățenilor, indiferent de naționalitate. Așa cum a subliniat în expunerea sa tovarășul Nicolae Ceaușescu, societatea noastră socialistă, din care au dispărut pentru totdeauna clasele exploatare, se caracterizează prin comunitatea intereselor fundamentale și strînsa coeziune a celor ce muncesc în activitatea consacrată înfloririi patriei comune — Republicii Socialiste România. Politica națională marxist-leninistă a P.C.R. se reflectă și în domeniul învățămîntului, în cadrul căruia funcționează peste 1.700 de școli și secții și peste 220 licee și secții în limbile naționalităților conlocuitoare, frecventate de 240.000 de elevi. Aceste condiții sunt asigurate și pentru învățămîntul superior, ca și în activitatea editorială și teatrală, care permit cetățenilor din rîndurile naționalităților conlocuitoare să se bucure de drepturile garantate prin Constituție pentru toți cetățenii patriei noastre.

Noua organizare administrativ-teritorială a țării creează condiții pentru creșterea rolului organelor locale ale puterii de stat și al maselor largi populare în viața economică și politică. Pentru activitatea în domeniul învățămîntului se înființează instituții executive cu dublă subordonare: atât față de consiliile populare județene, cât și față de Ministerul Învățămîntului. Acestea vor asigura organizarea și desfășurarea în bune condiții și în mod unitar în cuprinsul județului a activităților de care răspund.

Concluzarea deplină între organele de partid și consiliile populare, faptul că primul secretar al comitetului de partid județean sau orașenesc va putea fi ales în același timp și președinte al comitetului executiv al consiliului popular județean sau orașenesc, iar alte cadre de partid vor putea îndeplini și funcții de conducere în organele locale ale administrației de stat, va contribui la o mai bună folosire a cadrelor, va determina rezolvarea mai operativă a problemelor economice, sociale, culturale și cetățenești. Aceasta va face să se manifeste mai din plin rolul de conducător al Partidului Comunist Român în toate domeniile activității economice-sociale din țara noastră.

Strîns unit în jurul Partidului Comunist Român, întregul nostru popor va munci cu și mai mult avînt pentru realizarea grandioaselor sarcini ale desăvîrșirii construcției socialiste, punîndu-și pricepere și înepuizabila sa capacitate creatoare în slujba progresului și prosperității României.

GAZETA
ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Anul XX-Nr. 934

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Vineri 16 febr. 1968

4 pag. 25 bani

Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu
rostită la Consfătuirea pe țară
a Uniunii Tineretului Comunist

Dragi tovarăș!

Consfătuirea pe țară a activului Uniunii Tineretului Comunist a dezbătut probleme de mare însemnătate pentru activitatea viitoare a tineretului din patria noastră. În centrul discuțiilor a stat hotărîrea Comitetului Central al partidului cu privire la îmbunătățirea activității Uniunii Tineretului Comunist și a muncii de educare a tinerii generații.

Consider necesar să subliniez în fața activului U.T.C. din întreaga țară înalta apreciere pe care Comitetul Central al partidului o dă activității desfășurate de organizația tineretului, contribuției prețioase pe care a adus-o la educarea și formarea tinerii generații, la întreaga activitate de edificare a unei țări socialiste în România. (Aplauze puternice).

La înființarea Uniunii Tineretului Comunist s-a aflat în primele rînduri ale luptei tineretului pentru progres social. Membrii U.T.C., înfruntînd prigoana, teroarea și închisorile regimului burghez-mosieresc au fost organizatorii luptei maselor largi ale tineretului împotriva aspirării, pentru cucerirea drepturilor economice și politice, pentru apărarea libertăților democratice, împotriva fascismului și a războiului.

Tineretul și-a adus aportul de seamă la înfăptuirea actului istoric de la 23 August 1944 care a dus la răsturnarea dictaturii fasciste și a deschis drumul înfăptuirii revoluției populare în România. Răspunzînd chemării partidului comunist, mii și mii de tineri uteciști s-au înrolat voluntar în războiul pentru eliberarea patriei și zdrobirea definitivă a fascismului. Vor rămîne veșnic în memoria tineretului, a întregului nostru popor, eroismul și abnegația tinerilor comunisti care și-au dat viața pentru libertatea și independența patriei, pentru bunăstarea și fericirea poporului român (Vii și puternice aplauze).

În anii construcției socialiste, tineretul a participat cu entuziasm la lupta și munca întregului nostru popor pentru făurirea noului ordin social. În toate s-a înfăptuit în acești ani în România, sub conducerea partidului comunist, este încorporată și munca generațiilor tinere. Merită subliniat, în mod deosebit, faptul că, în decursul anilor zeci și sute de mii din cei mai buni uteciști au intrat în rîndurile partidului comunist, mulți din ei devenind activiști de bază ai partidului și statului. Cu un elan deosebit participă tineretul la înfăptuirea hotărîrii Congresului al IX-lea al partidului.

Apreciînd rolul important pe care îl joacă tineretul în societate, înțelegînd că viitorul patriei noastre socialiste este legat de educarea și pregătirea tinerii generații, partidul și guvernul au acordat și acordă o atenție deosebită formării multilaterale a viitorilor constructori ai socialismului și comunismului în patria noastră.

M-am referit, pe scurt, la activitatea de pînă acum a U.T.C.-ului, a întregului tineret, pentru a sublinia și cu această ocazie prețioasă pe care partidul și guvernul o dau aportului adus de tineretul țării la toate realizările de însemnătate istorică obținute de poporul nostru pe drumul construcției socialiste. (Aplauze puternice).

Dragi tovarăș!

Întregul popor înfăptuiește cu entuziasm programul elaborat de Congresul al IX-lea al partidului de dezvoltare și înflorire multilaterală a patriei noastre socialiste.

În primii doi ani ai cincinalului, planul producției industriale a fost nu numai realizat, dar și depășit — ceea ce ne dă garanția că prevederile întregului cincinal vor fi îndeplinite și depășite.

Succese deosebite s-au obținut, de asemenea, în creșterea producției agricole, cerealiere și animaliere. Merită subliniat că, în ce privește creșterea animalelor, sarcinile cincinalului sînt aproape de pe acum realizate la toate speciile. ceea ce va avea urmări deosebite de importanță pentru dezvoltarea agriculturii noastre.

Se îndeplinesc sarcinile stabilite de Congresul partidului privind învățămîntul, știința, cultura. Vă sînt cunoscute măsurile preconizate de partid privind îmbunătățirea învățămîntului de toate gradele, — măsuri care vor avea o influență de mare însemnătate pentru formarea și educarea tinerii generații.

În acești ani au fost luate o serie de măsuri privind ridicarea nivelului de viață al oamenilor muncii. Au fost majorate salariile mici, au fost sporite pensiile și s-a introdus un nou sistem de pensioane, iar în prezent, pe baza hotărîrilor plenarei Comitetului Central al partidului, din toamna anului trecut, sînt în curs de aplicare măsurile privind majorarea salariilor pentru toți salariații: aceasta creează condiții pentru a realiza, pînă în anul 1970, prevederile înscrise în Directivele Congresului al IX-lea privitoare la creșterea salariului real cu circa 25 la sută.

Pe baza sarcinilor trasate de Congresul al IX-lea au fost adoptate o serie de măsuri privind îmbunătățirea activității în toate domeniile.

Conferința Națională a partidului a adoptat un program multilateral — în curs de aplicare — în vederea îmbunătățirii și perfecționării întregii activități economice și sociale. Studiul de dezvoltare în care se găsește țara noastră impune ca o necesitate obiectivă renunțarea la o serie de forme organizatorice și metode de muncă perimate și adoptarea altora care să corespundă noilor condiții economice-sociale din România. În acest cadru se înscriu și măsurile privind îmbunătățirea activității Uniunii Tineretului Comunist, a muncii de educare a tinerii generații.

Relevînd succesele obținute de Uniunea Tineretului Comunist în activitatea sa, nu putem trece însă

peste faptul că, în decursul anilor, în munca organizațiilor de tineret s-au manifestat și unele lipsuri, că au existat și o serie de greșeli. În hotărîrea Comitetului Central al partidului s-a vorbit despre ele și de aceea nu voi mai insista acum asupra lor. Consider însă că este necesar să menționez că, față de marile transformări sociale care au avut loc în țara noastră, formele organizatorice și metodele de lucru ale Uniunii Tineretului Comunist au rămas cu mult în urmă. În fond, cu mici deosebiri, Uniunea Tineretului Comunist are aceeași formă organizatorică și folosește aproape aceleași metode de lucru ca în primii ani de după eliberare. După cum se știe, în cei peste 20 de ani ce au trecut de la eliberarea țării s-au produs multe transformări în societatea noastră. În activitatea diferitelor instituții și organizații care au menirea de a asigura formarea și educarea tineretului. De aceea și sarcinile și activitatea U.T.C. trebuie să țină seama de aceste transformări, să adopte forme corespunzătoare noilor condiții. Menținerea aceluiași forme și metode învechite de lucru are o influență negativă asupra eficienței activității U.T.C.-ului, o împiedică să se desfășoare la un nivel corespunzător cerințelor tineretului, noilor condiții și să-și aducă pe deplin aportul la formarea multilaterală a tinerii generații.

De aceea, Comitetul Central al partidului a apreciat că sînt necesare măsuri hotărîte pentru îmbunătățirea activității Uniunii Tineretului Comunist, a întregii munci de educare și formare a tinerii generații. Discuțiile care au avut loc în organizațiile de tineret, cit și dezbaterile din această consfătuire au subliniat în mod unanim că aprecierile partidului sînt juste, că ele corespund realităților societății noastre.

Pentru a defini mai bine rolul și sarcinile U.T.C. în noile condiții trebuie să pornim de la obiectivele principale ale activității U.T.C., de la rolul tineretului în societatea noastră socialistă. După cum cunoașteți, una din preocupările centrale ale partidului și guvernului, a întregii societăți este creșterea, formarea și educarea tinerii generații pentru a fi gata să ducă mai departe făclia progresului și civilizației, să asigure înflorirea continuă a națiunii noastre socialiste. (Vii aplauze).

Munca de educare a tineretului trebuie să se bazeze pe tot ceea ce a creat mai bun omenirea pînă acum, pe cunoașterea trecutului glorios de luptă și muncă al țării noastre, pe minunatele creații științifice, literar-artistice, pe tot ceea ce poporul nostru a făcut în decursul veacurilor — și care reprezintă o moștenire minunată pe care trebuie să o prețuim și să o folosim la justa ei valoare. (Aplauze).

Întreaga activitate de educație trebuie să sîndască în inimile tineretului patriotismul socialist, dragostea față de patrie, hotărîrea de a munci și lupta, de a-și pune întreaga pricepere în slujba înfloririi națiunii noastre socialiste, bunăstării poporului român. (Vii aplauze).

O atenție deosebită trebuie acordată educării tinerii generații în spiritul prieteniei frățești între tinerii de diferite naționalități, care vor avea menirea să ducă mai departe ceea ce au făcut în comun părinții lor, să asigure progresul și ridicarea pe culmile cele mai înalte de civilizație a patriei lor comune — Republicii Socialiste România.

Munca de educație trebuie să cultive în sufletul tineretului sentimentul nobil al solidarității internaționale cu lupta tineretului de pretutindeni, pentru libertate, împotriva războiului și imperialismului pentru progres social.

Întreaga activitate de formare și educare a tinerii generații trebuie să ducă la pregătirea tineretului pentru muncă și viață. Pentru desfășurarea acestei munci societatea noastră socialistă dispune de toate mijloacele necesare.

Doresc să subliniez în primul rînd grija pe care o acordă partidul și statul nostru îmbunătățirii condițiilor materiale, creșterii copiilor și a tineretului

lui patriei noastre grija pentru apărarea sănătății, pentru formarea unui tineret multilateral dezvoltat.

Un rol de o deosebită însemnătate în întreaga muncă de educație și de formare a tinerii generații îl are școala. Începînd cu învățămîntul preșcolar și terminînd cu cel superior, școala dispune de cele mai variate mijloace de educare și de formare a tineretului de toate vîrstele. Actualmente, pînă la vîrsta de 14—15 ani, întregul tineret urmează cursurile școlii de 8 ani, iar pe baza rezultatelor hotărîrii privind îmbunătățirea învățămîntului, întregul tineret va urma învățămîntul de 10 ani: o parte însemnată va urma liceul, iar după aceea zece de mii de tineri vor frecventa cursurile învățămîntului superior, față de care, în acest cadru, sînt create condiții ca tineretul patriei noastre să învețe, să primească cunoștințele necesare — științifice, culturale, istorice, de educație patriotică — să se pregătească temeinic pentru muncă, pentru activitatea sa viitoare.

Doresc să subliniez, de asemenea, că în școlile de toate gradele își desfășoară activitatea peste 150.000 de educatori, învățători, profesori secundari și universitari, care depun o muncă plină de abnegație pusă în slujba educării copiilor și tineretului, a răspîndirii culturii și științei în orașele și satele patriei. Acest valoros corp didactic are menirea de mare cinste și răspundere de a educa și forma tineretul țării noastre.

După cum știți, tovarăș, este un merit al partidului nostru, al politicii sale marxist-leniniste că a știut să găsească căile de unire a tuturor eforturilor intelectualității noastre pe drumul servirii poporului, a construcției socialiste. Putem spune astăzi că atît intelectualitatea mai în vîrstă, care și-a format pregătirea în anii regimului burghez-mosieresc cit și intelectualitatea nouă creată în perioada construcției socialiste, acționează ca un tot unitar înfăptuind neabătut politica partidului; intelectualitatea constituie un sprijin de nădejde în întreaga muncă de răspîndire a științei și culturii în rîndurile tineretului și ale tuturor oamenilor muncii, în ridicarea nivelului general de cultură al întregului nostru popor. (Vii și puternice aplauze).

Comitetul Central al partidului și guvernul țării sînt convinși că și în viitor corpul didactic, intelectualitatea noastră își vor îndeplini cu cea mai mare răspundere misiunea ce le revine, că vor face totul pentru a răspunde cu cinste înaltelor îndatoriri ce le au față de patrie, față de popor. (Aplauze îndelungate).

Față de ce partidul și guvernul consideră că rolul principal în condițiile actuale în formarea și educarea tinerii generații revine școlii, față de ce școala că trebuie luate toate măsurile pentru ca școala să-și îndeplinească în cele mai bune condiții rolul pe care îl deține în societatea noastră socialistă. Societatea noastră socialistă, statul dispun de mijloace de foarte mare eficacitate — cum sînt: radioul, televiziunea, presa, care aduc o contribuție însemnată la întreaga activitate de educare a tinerii generații. Cred că tovarășii care lucrează în aceste sectoare de activitate vor ține seama de criti-

(Continuare în pag. a 2-a)

Locul dirigintelui
în sistemul muncii educative

Hotărîrea Plenarei C.C. al P.C.R. „Cu privire la sarcinile organizațiilor de partid, de stat și obștești, ale U.T.C., pentru îmbunătățirea muncii educative în rîndul tineretului” a dat o înaltă prețuire muncii dirigintilor, evidențiind contribuția de seamă a acestora, locul important pe care îl deține în sistemul activității educative.

Nu este întîmplător faptul că diferitele aspecte ale muncii dirigintului revin des în publicistica pedagogică și în diverse consfătuiri. Întreaga activitate de educație trebuie să sîndască în inimile tineretului patriotismul socialist, dragostea față de patrie, hotărîrea de a munci și lupta, de a-și pune întreaga pricepere în slujba înfloririi națiunii noastre socialiste, bunăstării poporului român. (Vii aplauze).

O atenție deosebită trebuie acordată educării tinerii generații în spiritul prieteniei frățești între tinerii de diferite naționalități, care vor avea menirea să ducă mai departe ceea ce au făcut în comun părinții lor, să asigure progresul și ridicarea pe culmile cele mai înalte de civilizație a patriei lor comune — Republicii Socialiste România.

Munca de educație trebuie să cultive în sufletul tineretului sentimentul nobil al solidarității internaționale cu lupta tineretului de pretutindeni, pentru libertate, împotriva războiului și imperialismului pentru progres social.

Întreaga activitate de formare și educare a tinerii generații trebuie să ducă la pregătirea tineretului pentru muncă și viață. Pentru desfășurarea acestei munci societatea noastră socialistă dispune de toate mijloacele necesare.

Doresc să subliniez în primul rînd grija pe care o acordă partidul și statul nostru îmbunătățirii condițiilor materiale, creșterii copiilor și a tineretului

nează încă un număr destul de mare de diriginți fără calificare pedagogică superioară și fără o pregătire psihologică. Lucrările pedagogice aparute pînă în prezent cu privire la munca dirigintului au răspuns numai parțial și cîteodată nesatisfăcător problemelor pe care le ridică activitatea concretă a dirigintilor. Ar mai putea fi amintit aici și faptul că nu s-au lămurit încă unele aspecte importante ale activității dirigintilor (dacă e bine sau nu să se planifice munca educativă, dacă sînt indicate sau nu unele metode etc.), precum și o oarecare deviere a activității dirigintilor de la principalul ei fagăș, în special supraincercarea lor cu sarcini administrative. În sfîrșit, insuficiența stimulării materiale a activității multiple și de răspundere pe care o constituie dirigintia îi determină pe unii să refuze sau să accepte cu greu această funcție.

Întreaga activitate de formare și educare a tinerii generații trebuie să ducă la pregătirea tineretului pentru muncă și viață. Pentru desfășurarea acestei munci societatea noastră socialistă dispune de toate mijloacele necesare.

Doresc să subliniez în primul rînd grija pe care o acordă partidul și statul nostru îmbunătățirii condițiilor materiale, creșterii copiilor și a tineretului

nează încă un număr destul de mare de diriginți fără calificare pedagogică superioară și fără o pregătire psihologică. Lucrările pedagogice aparute pînă în prezent cu privire la munca dirigintului au răspuns numai parțial și cîteodată nesatisfăcător problemelor pe care le ridică activitatea concretă a dirigintilor. Ar mai putea fi amintit aici și faptul că nu s-au lămurit încă unele aspecte importante ale activității dirigintilor (dacă e bine sau nu să se planifice munca educativă, dacă sînt indicate sau nu unele metode etc.), precum și o oarecare deviere a activității dirigintilor de la principalul ei fagăș, în special supraincercarea lor cu sarcini administrative. În sfîrșit, insuficiența stimulării materiale a activității multiple și de răspundere pe care o constituie dirigintia îi determină pe unii să refuze sau să accepte cu greu această funcție.

Fără îndoială că în fața acestei situații se impun o serie de măsuri care să ducă în timpul cel mai scurt la lichidarea lipsurilor semnalate. Între acestea pot fi amintite: elaborarea unei lucrări monografice pe tema muncii dirigintului, care să sintetizeze experiența acumulată în acest domeniu și să valorifice rezultatele cercetărilor de psihologie și pedagogie, editarea și difuzarea unor materiale de îndrumare care să răspundă așteptărilor dirigintilor, reexaminarea indemnizației acordate dirigintilor, restabilirea drepturilor firești ale acestora și descărcarea lor de obligații laterale, stimularea inițiativii și sprijinirea activității lor de către consiliile pedagogice al școlii etc.

Faptul că munca dirigintului n-a făcut încă obiectul unor cercetări cuprinzătoare și temeinice trebuie să determine cercetarea pedagogică să-și accelereze ritmul, să se apo-

Conf. dr. DUMITRU SALADE
director adjunct al Institutului de științe pedagogice

(Continuare în pag. a 4-a)

ÎN PAGINILE 2-3 Opinii despre:

Studiul privind dezvoltarea învățămîntului de cultură generală

și Studiul privind dezvoltarea învățămîntului profesional și tehnic

CUVÎNTAREA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU ROSTITĂ LA CONȘĂTUIREA PE ȚARĂ A UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

(Urmare din pag. 1)

ele care li s-au adus în această conșătuire, că vor lua măsuri pentru a îmbunătăți activitatea instituțiilor respective, să promoveze în programele sau în paginile lor mijloace menite să sprijine mai eficient întreaga operă de formare și educare a tineretului generat.

În educarea și formarea tineretului un rol important revine literaturii și artei. Avem și în acest domeniu lucruri bune — nu doresc să vorbesc acum despre rezultatele obținute în crearea noastră literară și artistică în general. Mă refer în special la literatura și arta pentru tineret. S-au realizat, în acest domeniu, multe progrese. Există o serie de tineri scriitori, artiști, compozitori care dau opere valoroase și care nu trebuie să depună, în continuare, eforturi ca operele lor să se situeze la nivelul cerințelor tineretului nostru — din punct de vedere al formei artistice — și din punct de vedere al conținutului, să servească educației în spirit comunist, să contribuie la mobilizarea tineretului generat și să lupte pentru construirea socialismului și comunismului (Vii aplauze).

Tineretul așteaptă de la oamenii de literă și artă să creeze opere tot mai multe, care să corespundă gusturilor cerințelor, specificului vârstei sale și care să poată contribui la deschiderea de noi orizonturi pentru tinerii generații a patriei noastre, să o înălțăm și să o îmbărbăteze în învățură, în muncă, în viață.

O contribuție importantă la educarea și formarea tineretului aduce, de asemenea, activitatea cultural-artistică de masă ce se desfășoară pe întreg cuprinsul țării.

Forțele armate ale patriei noastre le revine un rol deosebit de important în educarea și călirea tineretului generat, în formarea cetățenilor în spiritul unei înalte conștiințe patriotice, în pregătirea tineretului pentru a apăra cuceririle revoluționare ale poporului, cauza socialismului și păcii.

Putem spune, tovarăși, că societatea dispune de mijloace foarte variate pentru a asigura creșterea, formarea și educarea unui tineret cu înalte idealuri de progres și pace, constructor al celei mai avansate societăți — societății comuniste. Trebuie adăugat însă că datorită unor deficiențe — printre care și faptul că nu există o coordonare unitară a întregii activități — nu întodeauna aceste mijloace dau rezultatele așteptate. De aceea este necesar să se asigure o mai bună coordonare, o unire a eforturilor tuturor instituțiilor și organizațiilor în opera nobilă de educare a tineretului generat. În această muncă, un loc de seamă revine Uniunii Tineretului Comunist — ajutorul de pret al partidului în munca desfășurată în rândurile tineretului. (Vii aplauze).

Este necesar ca între instituțiile de stat și obștești și Uniunea Tineretului Comunist să existe o strânsă colaborare, activitatea organizațiilor de tineret completând activitatea instituțiilor de stat cu noi forme corespunzătoare cerințelor diferitelor categorii de tineri. Conducerea U.T.C., organizațiile de tineret nu trebuie să copieze sau să repete activitatea acestor instituții de stat, ci ele trebuie să se străduiască, cu sprijinul întregului tineret, pentru a găsi forme și metode care să completeze această activitate.

Este necesar ca Uniunea Tineretului Comunist să manifeste mai multă inițiativă în adoptarea unei game largi de forme organizatorice și de metode de lucru, să renunțe cu mai multă hotărâre la unele practici rigide, închinate, să dea posibilitate tineretului ca el însuși să găsească cele mai potrivite forme de manifestare în toate domeniile de activitate.

În cadrul conșăturii s-au făcut în această direcție multe propuneri foarte interesante. Ele vor trebui studiate și introduse în practică. Aș dori să subliniez că este în mod deosebit necesar să se lase organizațiilor județene de tineret și organizațiilor din școli, universități, întreprinderi, comune mai multă inițiativă în organizarea diferitelor manifestări, în adoptarea unor forme cât mai variate de activitate. Cu cât vom și să realizăm în cel mai scurt timp aceasta, cu atât întregul tineret — vă da rezultate mai bune. Îmi exprim speranța că se va realiza acest lucru, că Comitetul Central al U.T.C. va acorda mai multă încredere inițiativelor organizațiilor locale, că aceasta va fi numai în folosul muncii de creștere și de educare a tineretului nostru. (Aplauze). Cu cât vom asigura un cimp larg de inițiativă organizațiilor județene și organizațiilor de tineret din instituții și întreprinderi, cu atât mai mult se va dezvolta și îmbunătăți munca în rândurile tineretului! Dacă Uniunea Tineretului Comunist trebuie să se ferească de ceva, apoi cred că în primul rând ar trebui să se ferească de șablonizarea muncii, de uniformizarea ei, de adoptarea unor forme și metode rigide care fac ca activitatea organizației să fie neactivă pentru masele largi de tineret. Trebuie să se lucreze în așa fel încât tinerii să înțeleagă că această organizație este a lor, că de felul cum ei vor și să se desfășoare inițiativa depinde rezultatul întregii activități a U.T.C.-ului. Organizațiile de tineret, ele însele trebuie să găsească formele cele mai potrivite, să adopte metode care să îmbogățească, în general, însăși activitatea Comitetului Central al U.T.C. și întreaga muncă de educare a tineretului din patria noastră.

Întreaga muncă educativă trebuie să contribuie la formarea omului nou, constructor al socialismului și comunismului, cutezător, entuziast, gata de acțiune, dornic de a-și pune toată priceperea în slujba întregului popor, a patriei socialiste. În munca de formare și educare a tineretului generat o deosebită atenție trebuie acordată pregătirii tineretului pentru activitatea practică, pentru munca de sporire continuă a valorilor materiale și spirituale ale poporului — hotărâtoare pentru progresul multilateral al societății noastre. În această privință, în cadrul conșăturii s-au făcut numeroase propuneri legate de activitatea viitoare a tineretului. Este necesar să fie studiate toate aceste propuneri să fie reluate tradițiile de muncă patriotică, de organizare a unor mari șantiere ale tineretului, care au o deosebită însemnătate pentru formarea și educarea tineretului generat.

O altă sarcină de onoare care revine Uniunii Tineretului Comunist este organizarea activității de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei.

Este de înțeles, tovarăși, că atât timp cât există imperialismul și se menține deci pericolul unui nou război, tineretul patriei noastre, societatea trebuie să se preocupe permanent de înălțarea forțelor sale armate, spre a fi gata să respingă orice agresiune imperialistă, să asigure apărarea patriei. Pregătirea militară a tineretului este de aceea una din sarcinile de mare însemnătate și de onoare pe care Comitetul Central al partidului și guvernul o încredințează Uniunii Tineretului Comunist. În această privință, apreciez ca foarte pozitiv faptul că aici s-a propus ca activitatea de pregătire militară să se organizeze în așa fel încât să poată cuprinde și tineretele fete, care reprezintă mai mult de jumătate din generația tânără a țării. Trebuie să găsim în acest scop metode necesare pentru — să începem de la instrucția militară de la tir, de la a învăța pe tineretele fete să tragă cu arma, până la zborul cu avionul. Nu există în această privință domeniu de activitate care să fie rezervat exclusiv numai pentru băieți. Toți sînt cetățeni egali în drepturi și toți trebuie să aibă acces la întreaga pregătire! Trebuie să organizăm astfel întreaga pregătire încât toți să poată fi gata să-și apere patria (Aplauze puternice). Avem deplină încredere că Uniunea Tineretului

Comunist, cu sprijinul Ministerului Forțelor Armate, al celorlalte organizații care au anumite sarcini în această direcție, va răspunde în bune condiții încrederei acordate de partid și guvern.

Uniunea Tineretului Comunist va trebui, de asemenea, să se ocupe intens de activitatea sportivă a tineretului, de activitatea turistică și, în general, de organizarea într-un mod cât mai plăcut a timpului liber al tineretului.

După cum vedeți, tovarăși, în hotărârile Comitetului Central al partidului, în materialele pe care le-am dezbătut, se prevăd măsuri care vor duce la schimbări esențiale și în structura organizatorică și în metodele de lucru ale U.T.C. și ale Uniunii Naționale a Studenților. Este de înțeles că înfăptuirea acestor măsuri necesită o activitate intensă și perseverentă, care să fie bine înțeleasă și orientată în această privință de Comitetul Central al partidului. Este vorba, tovarăși, de a face din organizația noastră de tineret o organizație care să corespundă noilor condiții în care își desfășoară activitatea tineretul nostru. Organizațiile de tineret trebuie să țină seama în munca lor de situația cu totul schimbată de astăzi, față de cea existentă în anii ilegalității, de cea de după 23 August și chiar din anii de construcție socialistă.

În legătură cu îmbunătățirea substanțială a metodelor de lucru este necesar să se renunțe la excesul de ședințe — de foarte multe ori plictisitoare — din practica muncii U.T.C. Trebuie înțeles că eficacitatea muncii U.T.C.-ului, de educare și formare a tineretului, nu constă în a ține un număr mai mare de ședințe, pentru că nu în ședințe se formează caracterul și viziunea despre lume, despre societate a tineretului, ci în școlile în activitatea de însușire a științei și culturii în activitatea din întreprinderi și instituții, în munca practică, alături de întregul popor. Aici se creează adevăratul caracter, adevăratul om al societății noastre socialiste! Ședințele multe au devenit o piedică în calea activității noastre. De aceea nu trebuie să se manifeste nici un regret pentru excesul de ședințe în (Aplauze). Oare prin aceasta ar dispărea caracterul U.T.C.-ului de organizație politică a tineretului? Dimpotrivă, aceasta va sublinia și mai mult caracterul ei de organizație politică care formează tineretul nostru tocmai pentru construcția societății socialiste și comuniste — care este una din sarcinile centrale ale activității U.T.C. Tocmai prin aceste măsuri vom crea condiții ca Uniunea Tineretului Comunist să-și îndeplinească în condiții mai bune rolul său de ajutor al partidului în munca desfășurată în rândurile tineretului, rolul său de organizație politică care pregătește și formează zeci și sute de mii de viitori membri de partid, de conducători încercați ai luptei și muncii poporului nostru pentru comunism, pentru înflorirea continuă a națiunii noastre socialiste. (Aplauze puternice).

Dragi tovarăși, După cum se știe, guvernul și partidul țării noastre duc o politică externă de dezvoltare continuă a relațiilor cu toate țările socialiste, cu toate statele fără deosebire de regim social, considerând că aceasta corespunde atât intereselor poporului nostru, cât și intereselor tuturor popoarelor, cauzei păcii în lume. Nu doresc să mă refer acum la problemele internaționale. Vă sint cunoscută aprecierile, orientarea, activitatea partidului și guvernului nostru în această privință. Ele au fost expuse pe larg la Marea Adunare Națională în iulie anul trecut, la Conferința Națională a partidului. Aș vrea numai să subliniez că evenimentele au confirmat și confirmă în întregime aceste aprecieri, ceea ce arată că linia politică în problemele vieții internaționale, elaborată de partid și guvern, este pe deplin justă, că trebuie să facem totul pentru traducerea ei în viață.

Uniunea Tineretului Comunist trebuie să fie și în această direcție un militant activ, aducându-și contribuția la înfăptuirea politicii externe a partidului și guvernului. Ea trebuie să desfășoare o activitate proprie în această privință, să dezvolte colaborarea cu organizațiile de tineret din țările socialiste, cu organizațiile de tineret din toate țările. Organizația noastră de tineret poate avea un rol mult mai activ în lărgirea colaborării cu un șir de organizații de tineret din Europa și de pe toate continentele, care se pronunță pentru lupta împotriva imperialismului, pentru eliberare națională, apărarea independenței și suveranității, pentru respectarea dreptului fiecărui popor de a-și hotărî singur destinul, pentru pace. De aceea este necesar ca U.T.C.-ul să dea dovadă de mai multă inițiativă și în această direcție, lărgindu-și relațiile cu toate organizațiile, atât cu cele din F.M.T.D. cât și cu alte organizații de tineret — cum sint organizațiile socialiste, organizații progresiste care luptă pentru eliberare națională, organizații cu caracter religios și altele — cu toți cei care doresc ca, împreună cu noi, să lupte împotriva imperialismului, pentru prietenie și colaborare între popoare, pentru pace.

Mal mult ca oricine, tineretul este interesat în lăchidarea stărilor vechi de lucruri, în asigurarea securității europene și a păcii în lume, în înfăptuirea unei politici de egalitate deplină între popoare, de neamestec în treburile altor state. Tocmai de aceea tineretul este chemat să joace un rol activ în înfăptuirea politicii externe a țării noastre, în lupta pentru apărarea păcii. Noi sintem convinși că și în această direcție Uniunea Tineretului Comunist și Uniunea Națională a Studenților își vor aduce o contribuție activă la promovarea liniei politice elaborate de partid și guvernul nostru, a ideilor nobile ale păcii și progresului.

Dragi tovarăși, În adoptarea măsurilor privind îmbunătățirea activității Uniunii Tineretului Comunist și a muncii de educare a tineretului generat, Comitetul Central al partidului a pornit de la faptul că în viitor organele și organizațiile de partid trebuie să acorde mai multă atenție conducerii și îndrumării organizațiilor U.T.C., că educarea și formarea tineretului este una din sarcinile principale și permanente ale întregului partid, ale tuturor organizațiilor, ale fiecărui membru de partid. Desigur că aceasta impune și îmbunătățirea muncii organizațiilor de partid, a metodelor și a felului în care au îndrumat până acum organizațiile tineretului, în găsirea de noi forme corespunzătoare, care să țină seama de noua orientare, de noile sarcini ce revin U.T.C.

Sintem convinși că organizațiile noastre de partid vor și să găsească, împreună cu tovarășii care își desfășoară munca în rândurile tineretului, formele cele mai potrivite pentru ca — prin eforturi unite — să asigure traducerea în viață în cele mai bune condiții a hotărârilor stabilite de partid. În încheiere, tovarăși, doresc să subliniez că partidul, Comitetul său Central are deplină încredere că C.C. al U.T.C., organizațiile U.T.C. și întregul tineret vor și să înfăptuiască neabătut aceste măsuri, vor și în primele rânduri, alături de întregul popor în transpunerea în viață a politicii partidului nostru de dezvoltare a industriei, agriculturii, a științei, culturii, de ridicare a bunăstării poporului. Ne exprimăm convingerea că tineretul patriei noastre se va dovedi în înălțimea încrederii pe care partidul și poporul nostru o au în tinerii generații! Vom putea privi cu încredere viitorul, știind că avem un tineret care își va face datoria față de patrie, față de națiunea noastră socialistă (Vii și îndelungate aplauze).

Vă rugăm, tovarăși, să transmiteți tuturor uteciștilor, întregului tineret, salutul Comitetului Central al partidului și urări de succese și sănătate (Aplauze puternice, urale. Asistența, în picioare, ovaționează îndelung).

OPINIILE DESPRE

Liceul de 6 ani ar asigura o pregătire mai bună tineretului

Studiile privind dezvoltarea învățământului de cultură generală și a învățământului profesional și tehnic preconizează multe măsuri menite să ducă la ridicarea întregii munci instructiv-educative pe o treaptă superioară. Considerăm însă că unele propuneri formulate în studii sint susceptibile de îmbunătățiri. Am vrea să ne exprimăm aici la cele propuse în legătură cu structura și conținutul școlii generale de 10 ani și a liceului.

Credem că s-ar putea lua în considerare ideea ca elevii să aibă posibilitatea să urmeze liceul de cultură generală și liceul de specialitate începând cu clasa a VII-a și nu cu clasa a IX-a. În felul acesta durata liceului va fi de 6 ani. Prelungindu-se durata de studii liceale, materia prevăzută în programele școlare poate fi mai judicios organizată, iar selecția, care s-ar face prin concursul de admitere în clasa a VII-a, ar permite alcătuirea unor clase omogene din punct de vedere al pregătirii. Dacă fiind diferența care există în prezent — și care va mai persista încă multă vreme — între compoziția profesională a colectivelor didactice din școlile generale și a celor din licee, admiterea în liceu începând cu clasa a VII-a ar asigura creșterea calității procesului instructiv-educativ.

Pentru o selecție judicioasă și o orientare profesională cât mai apropiată de aptitudinile și înclinațiile elevilor, propunem ca în primul doi ani (clasele a VII-a și a VIII-a) să nu se permită repetarea clasei, iar elevii care vor dovedi că nu au posibilitatea să-și însușească materia să fie îndrumați să termine școala generală de 10 ani. De asemenea, prin examen de diferență elevii din clasele VII-X ale școlii generale să poată continua studiile la liceu.

Socotim de asemenea indicat ca elevii să-și continue studiile în școlii profesionale începând cu clasa a IX-a și să aibă absolvirea clasei a IX-a, iar durata de școlarizare în învățământul profesional să fie de 2 ani și jumătate și nu de 1 an sau 1 an și jumătate. Această propunere se bazează pe două argumente și anume: a) În școlile generale de 10 ani nu se va putea da elevilor o pregătire tehnică și o instruire practică la nivelul cerințelor moderne, în așa fel încât să poată face față sarcinilor de producție, intruși nu dispunem în toate localitățile în care vor funcționa școlii generale de 10 ani de întreprinderi cu ateliere, laboratoare, terenuri experimentale etc. care să ofere o instruire practică corespunzătoare și nici de cadrele tehnice, medii și superioare necesare în acest scop. b) În timp de un an sau un an și jumătate nu se poate realiza o pregătire temeinică a viitorilor muncitori calificați.

Propunem ca durata școlilor profesionale să se ridice la 2-2½ ani și ca admiterea în acest tip de școli să se facă după absolvirea clasei a VIII-a a școlii generale, propunem totodată și o revizuire a

actualului sistem de acordare a burzilor în școlile profesionale, în sensul ca primul criteriu să-l constituie nivelul la învățură al elevilor. În funcție de aceasta să existe elevii burșieri, elevii semiburșieri și elevii neburșieri. Actualul sistem de acordare a burzilor nu este stimulativ. Fiește că un al doilea criteriu de acordare a burzilor trebuie să-l constituie situația materială a familiei elevului.

Propunem ca prin examen de diferență să se creeze posibilitatea ca elevii din școlile profesionale să poată urma orice tip de liceu.

Elevii care din diferite motive, nu vor continua studiile la liceu și școlii profesionale să urmeze clasele a IX-a și a X-a ale școlii generale, dar alt în timpul școlărității alt și după absolvire să aibă posibilitatea ca, prin examen de diferență, să poată urma liceul — la curs de zi, seară, fără frecvență — precum și școala profesională.

Potrivit acestei structuri, dinamica cuprinderii întregului tineret în învățământul obligatoriu cu durata de 10 ani ar fi următoarea: 70-80% din tinerii ar fi instruiți pe o durată de 10-13 ani în licee și școlii profesionale; 20-30% din tinerii vor fi pregătiti în școlii generale de 10 ani.

În condițiile admiterii în licee după absolvirea clasei a VII-a a școlii generale și în școala profesională după absolvirea clasei a VII-a, problema diferențelor studiilor, în școala generală urmează să capete un alt aspect. Astfel, propunem ca primele 6 clase să funcționeze pe baza unui plan comun; în clasele a VII-a și a VIII-a să se dea o orientare practică (tehnică sau agricolă) prin introducerea unor obiecte noi, prin sporirea numărului de ore la disciplinele de profil și introducerea instruirii practice; în clasele a IX-a și a X-a să se accentueze pregătirea tehnică-practică și să se desăvîșească cultura generală în așa măsură încât absolvenții celor 10 clase să poată, prin examen de diferență, să-și continue studiile în liceu și școlii profesionale sau să se poată încadra în producție.

Dacă liceele de cultură generală și de specialitate ar avea o durată de 6 ani, diversificarea pe secții s-ar putea face începând cu clasele a IX-a. Ar fi indicat ca liceele să fie profilate pe secții în funcție de numărul de elevi și numărul de clase. Într-un liceu cu un singur rând de clase să existe o singură secție, într-un liceu cu două clase paralele două secții etc. Numai în liceele cu 6-7 clase paralele să funcționeze mai multe secții.

Deși în accepția modernă a conceptului de cultură generală matematica trebuie să constituie o disciplină de bază la toate secțiile, credem că nu e totuși necesar ca întregul volum de cunoștințe de matematică pe care și-l însușește un elev de la secția reală să fie studiat și la școlile industriale, de biologie, de chimie sau clasice.

Prof. VASILE MIROFAN Iași

Liceele industriale — un profil de specialitate

Ponderarea din ce în ce mai însemnată pe care o are în producție activitatea tehnicilor cu calificare medie, ca și interesul deosebit manifestat față de liceele industriale, reliefa puternic de alinața de tineri la concursurile de admitere, impun cu necesitate o considerare atentă și multilaterală a problemelor dezvoltării în perspectivă a acestui tip de școli. Prevederile referitoare la liceele de specialitate cuprinse în Studiul privind dezvoltarea învățământului profesional și tehnic sint însă prea laconice. În fapt, nu se face altceva decât să se repete conșăturile din expunerea de motive prezentată la creșterea acestui tip de școli, neluându-se în seamă unele concluzii conținute în perioada de funcționare a acestora. Se arată doar că Ministerul învățământului împreună cu ministerele economice și consiliile populare județene vor definiția până la sfârșitul anului 1968 studiul asupra dezvoltării în perspectivă a acestor licee. Ne întrebăm însă de ce se disociază reglementarea acestui învățământ de ansamblul problemelor școlii din țara noastră?

Vom face, în continuare, câteva referiri concrete la una dintre problemele majore ale liceelor industriale, privită prin prisma activității școlii-noastre — Liceul industrial metalurgic din Hunedoara. Prin planul de școlarizare, liceul nostru pregătește, prin cursuri de zi și seară, specialiști pentru acționarii și automatizării în siderurgie și pentru termotehnica proceselor siderurgice. Sint domenii de activitate în care tinerii vin în contact cu mașini și utilaje de înaltă tehnicitate, cu noi tehnologii de producție. Or, timiditatea cu care sint abordate în programele primilor ani de studiu problemele tehnologiei de specialitate, ca și uniformitatea prevederilor în ceea ce privește lucrările practice de ateliere nu constituie, după părerea noastră, o bază științifico-tehnică corespunzătoare Beneficiind de avantajele oferite de atelierele moderne utilizate ale Grupului școlar siderurgic în cadrul căruiu ne desfășurăm activitatea, ca și de laboratoare bine dotate, am introdus, de-a lungul prevederilor programelor, lucrări practice în legătură cu fenomenele și reacțiile chimice ce stau la baza proceselor tehnologice, cu fenomenele fizice și chimice specifice în obținerea și prelucrarea metalelor și a aliajelor și cu influența acestora asupra calităților fizico-chimice ale metalelor etc. Experiența aceasta ne-a dovedit că, menținând nivelul studiului cunoștințelor de cultură generală pe o treaptă comparativ egală cu aceea a liceelor de cultură generală, se poate accentua pregătirea de profil încă din primul an al liceului de specialitate, pentru a asigura o formație profesională corespunzătoare cerințelor producției bazate pe tehnica modernă.

Ing. ALEX. VOINA
directorul Liceului industrial metalurgic Hunedoara

Școlarizarea la 6 ani

Infirmitate de plano. Se înțelege că lumea modernă este asiduu preocupată de detectarea și valorificarea tuturor resurselor materiale și mai ales umane, de sporirea modalităților de amplificare a lor pe măsura exigențelor complexe ale unui veac istoricește atât de precipitat și de avântat. Față de această mișcare general umană și socială nu ne este îngăduie o intruziune de natură să prejudicieze realizarea obiectivelor noastre socialiste, mai ales în ceea ce privește formarea elementului uman în concordanță cu înaltele cerințe ale epocii. De asemenea, este legitimă și îngrijorarea ce se manifestă față de ritmul vertiginos al acumulării informației tehnico-științifice pe care trebuie să o asimileze și să o prelucereze orice specialist al zilelor noastre într-un domeniu sau altul de activitate, precum și față de numărul necesar mereu crescând de forțe umane cu orizont tot mai larg de cultură și competență profesională. Incontestabil rămâne și adevărul referitor la îmbunătățirea condițiilor materiale și spirituale, a climatului familial și social în care evoluează cu individualitate și se formează ca personalitate ființa umană, viitorul nostru specialist. Nu poate fi subestimat nici creditul conferit de alți factori — experiența diferitelor țări, acțiunea intensificată de informare multilaterală, o mai rapidă dezvoltare psihică a copilului contemporan, atitudinea pozitivă a maselor largi, aspirația lor spre cultură, știință, civilizație s.a.

Totuși, condițiile mediului familial și școlar în care evoluează și se formează copiii sint încă — pe ansamblu — inegale ca posibilități concrete de influențare materială și spirituală; în consecință, nu putem

considera că pentru toți copiii vârsta cronologică de 6 ani înseamnă automat aceeași vîrstă biologică și psihică, încît să-o generalizăm oficial ca limită de școlarizare. Referințele frecvente la faptul că se constată un ritm sportiv de creștere a copiilor în înălțime și ca stare ponderală nu conferă temeiuri încă suficient verificate, în sensul că sporul respectiv ar fi totodată și indicul unei îmbunătățiri funcționale a organismului, a sistemului nervos. Ba, dimpotrivă chiar, aproape toate prestigioasele tratate de fiziologie infantilă, în pofida concluziilor optimiste ale unor experimente de dată foarte recentă, atrag drastic atenția asupra citorva deficiențe funcționale esențiale: organismul copilului prescolar (avem în vedere etapa superioară a prescolarității) este încă foarte fragil — musculatură slab dezvoltată, mișcările încă insuficient coordonate, oasele conțin încă mult țesut cartilaginofos fiind susceptibile de malformări; capacitatea respiratorie a plămînilor este încă redusă, iar ritmul activității cardiace inegal și precipitat; greutatea sistemului nervos este în creștere, iar celulele și sistemele nervoase își precizează și își diferențiază încă starea funcțională; mecanismele inhibitive sint slab elaborate, organele senzoriale dispun de o relativă acuitate; legăturile nervoase temporare sint labile și se formează cu anevoie; predomină funcțional primul sistem de semnalație, iar rolul reglător al scoartei cerebrale asupra segmentelor inferioare ale sistemului nervos este încă nesatisfăcător etc. Fiește că tabloul încă deschis al acestor caracteristici funcționale reclamă precauții maxime. Natura umană ascundă încă destul de multe taine și tocmai de aceea nu ne putem în-

STUDIUL PRIVIND DEZVOLTAREA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI DE CULTURĂ GENERALĂ

STUDIUL PRIVIND DEZVOLTAREA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI PROFESIONAL ȘI TEHNIC

Și în învățămîntul de cultură generală și-ar avea locul șefi de catedră

Dezvoltarea rețelei școlare a atras după sine mărirea numărului de cadre didactice. Nu în mod corespunzător s-a mărît însă și corpul cadrelor de îndrumare și control. Studiul preconizează, printre altele, întărirea inspectoratelor școlare și încadrarea lor cu cadre de specialitate corespunzătoare. Socotesc că acesta este un lucru bun.

Mărirea corpului de inspectori ar putea rezolva într-o oarecare măsură îndrumarea și controlul cadrelor didactice. Totuși nu se pot lua de la catedră un număr prea mare de profesori, căci aceasta ar crea greutăți în procesul de învățămînt. O altă rezolvare, după părerea mea mai potrivită, ar fi să se instituie șefi de catedră, care să controleze și să îndrume un anumit număr de cadre didactice de aceeași specialitate. Acești profesori, rămînînd mai departe cu munca în școală, dar avînd norma redusă și eventual o

indemnizație lunară, ar putea controla și îndruma în condiții corespunzătoare cadrele ce le-ar fi repartizate. Și, pentru ca rezultatele obținute să fie cele așteptate, ar fi de dorit ca acești șefi de catedră să fie recrutați pe baza unor concursuri, trebuind să îndeplinească o serie de condiții: vechime în învățămînt, grade didactice rezultate bune în munca instructiv-educativă etc. Pînă cînd aceste posturi vor fi ocupate prin concurs ele ar putea fi suplinate de cadre didactice propuse de inspectori.

Dacă se va proceda așa, ulterior și corpul inspectorilor de specialitate se va putea alege dintre șefii de catedră, eventual dintre cei cu gradul I, asigurîndu-se în felul acesta mai multă eficiență în control și îndrumarea cadrelor didactice din școlile noastre.

Prof. CORNELIU SIMION
Brașov

Învățămîntul obligatoriu să fie... obligatoriu

Este știut că frecvența regulată pe tot cuprinsul anului școlar, școlarizarea integrată sînt condiții indispensabile asigurării unor rezultate bune în procesul de învățămînt. Dar ce este de făcut cu acei copii pămîni care nu-și trimit copiii la școală? Experiența altor ani de muncă ne-a arătat că pentru această categorie de oameni, care efectiv înstrădușă pe copiii lor de un drept constituțional prin Constituția țării, munca de învățămînt, vorba dulce și ademenitoare, fie a învățătorului sau a dirigintelui clasei, fie a directorului sau a oricărui „brigădi” constituie pentru asigurarea școlarizării, este inutilă.

Față de această situație, propun ca în noua legislație școlară să se prevadă și măsurile corespunzătoare pentru asigurarea obligativității învățămîntului general. Este necesar să se aplice sancțiuni contravenționale la obligativitatea învățămîntului, însoțite celor care se dovedesc neîndeplăcitori.

Inv. M. CIOBANU
Școala generală nr. 3 Buhuși

Școala generală

În Studiul privind dezvoltarea învățămîntului de cultură generală un loc important îl ocupă modalitatea realizării unui învățămînt obligatoriu cu durata de minimum 10 ani. Tînuindu-se seama de posibilitățile de prelungire a duratei învățămîntului obligatoriu din țara noastră în funcție de cerințele dezvoltării economiei și culturii, se propune ca școlarizarea copiilor să înceapă, cu acordul părinților, la vîrsta de 6 ani. Această propunere se întemeiază pe concluziile cercetărilor psihopedagogice și medicale care arată că în condițiile social-economice actuale, ca și în condițiile continuei înmulțiri și diversificării a formelor și mijloacelor de răspîndire a cunoștințelor științifice, capacitatea de asimilare a copiilor se dezvoltă mai timpuriu.

Trebuie menționat că începerea școlarizării la 6 ani nu va aduce cu sine simpla aplicare mecanică, dar cu un an mai devreme, a planurilor și programelor existente. Acestea vor fi revizuite și îmbunătățite pentru a satisface pe deplin cerințele de accesibilitate impuse de vîrsta copiilor școlarizați și vor fi, în general, mai ușoare decît ale actualei clase I.

Școlarizarea copiilor la vîrsta de 6 ani va face posibilă absolvirea liceului de cultură generală sau a

liceului de specialitate la 18—19 ani, cu un an mai devreme ca în prezent. Aceasta înseamnă un câștig de un an pentru absolvenți, ca și pentru economia noastră națională. Măsură prezintă și avantajul că vine în sprijinul familiei în procesul de educare a copiilor, școala preluînd cu un an mai devreme obligația de a participa, alături de familie, la acest proces.

O dată înscrisi, toți copiii între 8 și 14 ani ar urma să frecventeze primele 8 clase ale școlii generale, care vor funcționa pe baza unui plan de învățămînt unitar. În aceste clase, prin mijlocirea cercurilor științifice, tehnice, practice, literare sau artistice, cărora li se vor repartiza, prin planurile de învățămînt, 1—2 ore săptămînal, se va realiza un început de orientare a elevilor în funcție de posibilitățile și aptitudinile lor.

După absolvirea clasei a VIII-a, elevii vor putea să urmeze fie liceul de cultură generală, fie un liceu de specialitate (industrial, agricol, economic, pedagogic, sanitar), fie ciclul superior de 2 ani (clasele a IX-a și a X-a) al școlii generale de 10 ani, obligatoriu pentru toți tinerii care nu urmează cursurile liceelor. Capătă astfel concretizare sarcina trasată de Congresul al IX-lea al P.C.R. cu privire la continuarea și dezvoltarea liceului de cultură al întregului popor.

În clasele a IX-a și a X-a ale școlii generale se va continua studiul limbii și literaturii române, matematicii, fizicii, chimiei, biologiei, istoriei, geografiei, limbilor străine etc. De asemenea, se vor preda în mod diferențiat cunoștințe de industrie, agricultură, zootehnie, pomicultură, viticultură, contabilitate, desen tehnic, stenodactilografie, menaj etc. Pe baza aplicării unui asemenea plan de învățămînt se întrevede realizarea unui început de specializare, ceea ce va înlesni absolvenților încadrarea în producție sau frecventarea a diferite școli profesionale. Unele din clasele a IX-a și a X-a vor putea funcționa, ca unități distincte, în incinta școlilor profesionale care dispun de condiții.

Realizată parțial pe perfecționarea liceului școlii generale, cu asigurarea unor unități școlare puternice, încadrate cu personal didactic calificat, o asemenea structură de ansamblu a învățămîntului obligatoriu este menită să asigure întregului tineret o instruire aprofundată și multilaterală pe o durată de minimum 10 ani. Iapt care va situa Republica Socialistă România printre țările cele mai avansate din punct de vedere al dezvoltării învățămîntului și culturii.

Prof. POMPILU VILCU

Practica să însemne un sistem unitar de activități didactice

Studiile privind dezvoltarea învățămîntului de cultură generală acordă o importanță deosebită problemelor referitoare la pregătirea practică a elevilor. În acest scop se preconizează între altele o substanțială activizare a cercurilor științifice, tehnice și practice ale elevilor, precum și pregătirea tehnică-practică diferențiată în clasele IX—X.

Activitatea de pînă acum a cercurilor de elevi a fost în mare parte sporadică și neorganizată avînd, din această cauză, un efect instructiv și educativ scăzut. Faptul că în viitor această activitate va face parte integrantă din procesul de învățămînt, că i se va rezerva loc în orarul școlii, că va intra în norma profesorilor care o vor conduce va determina, desigur, înlăturarea lipsurilor semnalate.

În cazul școlilor din mediul rural, accentul va cădea evident pe cercurile de agricultură și biologie. Credem că tematica acestora va trebui să cuprindă probleme referitoare la mecanizarea și chimizarea agriculturii, la noile metode biologice de creare a unor soluri productive, la căile moderne de sporire a producției agricole etc., la care să se adauge lucrări practice, excursii didactice și altele. Sedințele de cerc vor putea completa astfel lecțiile de agricultură, contribuind în mod eficient la lărgirea volumului de cunoștințe al elevilor și la formarea unor price-

peri și deprinderi de muncă fizică și intelectuală.

Pregătirea tehnică-practică în clasele IX—X va avea, așa cum se arată în studiu, un caracter diferențiat în funcție de condițiile social-economice locale. Pentru pregătirea în domeniul agricol se prevede o diferențiere mai accentuată, după ramura economică predominantă în zona respectivă: agricultură, zootehnie, pomicultură, viticultură. Este vorba deci de a se asigura elevilor un început de inițiere profesională, care să le permită fie aplicarea directă în producție a cunoștințelor dobîndite, fie însușirea ulterioară a unei profesii în ritm mai rapid și la nivelul tehnic înaintat de perspectivă. În cazul funcționării claselor IX și X pe lingă unele școli profesionale, se va putea realiza chiar un început de calificare profesională. Măsura este menită să apropie învățămîntul din ultimele clase ale școlii generale de 10 ani din mediul rural de producția agricolă, ceea ce este în concordanță cu cerințele ridicării multilaterale a economiei noastre socialiste.

Considerăm că la întocmirea programelor și manualelor respective trebuie să se țină seama de două elemente de bază: fondul științific al materialului de studiat, care să asigure înțelegerea științifică a practicii, ca și de conținutul practic propriu-zis, înțelesă ca un sistem unitar de activități didac-

tice în care accentul să cadă pe munca independentă a elevilor, și nu ca o succesiune de ore de „lucru manual” sau de munci fizice cu scop productiv.

Toate acestea cer pregătirea și perfecționarea corespunzătoare — pe tărîm științific, practic și metodic — a profesorilor care vor conduce activitățile menționate. Socotim necesar, de aceea, ca în programele cursurilor de metodă de la universități și institute pedagogice să se prevadă capitole speciale în legătură cu metodele specifice ale pregătirii tehnice și practice a elevilor din clasele V—X, inclusiv adaptarea corespunzătoare a practicii pedagogice a studenților. În ceea ce privește perfecționarea cadrelor didactice în acest domeniu de activitate, aceasta se va putea realiza, după părerea noastră, prin inspectorii de specialitate din cadrul inspectoratelor școlare, dar anume pregătii prin cursuri teoretice și practice pedagogico-metodice, organizate cu multă operativitate, cel puțin în primul an, de către 1—2 institute speciale profilate. Concomitent va fi necesară editarea unor îndrumătoare practice pentru conținutul activității cercurilor de elevi, precum și a unor metode speciale. Un important sprijin va putea fi dat de către Societatea de biologie, unde este necesar, după părerea noastră, să se creeze o secție de științe agricole.

Ing. PETRE STANULESCU

Liceul de cultură generală

Valorificînd tradiția progresistă a învățămîntului din patria noastră, Studiul privind dezvoltarea învățămîntului de cultură generală prevede ca și în viitor liceul de cultură generală să aibă durata de 4 ani, avînd, în linii mari, aceeași structură ca în prezent. Pentru aprofundarea disciplinelor de profil se propune diversificarea liceului de cultură generală încă din primul an de studii. Avîndu-se în vedere accepția modernă a conceptului de cultură generală, limba și literatura română și matematica vor constitui discipline de bază la toate secțiile, urmînd ca obiectele care dau profilul fiecărei secții să fie fizica, chimia, limbile moderne și clasice. Vor funcționa astfel secțiile: reală — cu accent pe matematică și fizică, reală — cu profil de chimie-biologie, umanistă — cu accent pe studiul literaturii române, filozofice, limbilor străine și clasice — cu accent pe studiul limbii latine și limbii eline. Prin crearea acestor secții se asigură, între altele, și menținerea

pe toată durata școlarității a aceluiași colectiv de elevi pe clase, înlăturîndu-se o serie de greutăți în organizarea activității didactice.

În funcție de situația concretă (număr de elevi, condiții materiale și asigurarea personalului didactic de specialitate), unele licee vor funcționa cu una sau două secții, în timp ce altele vor putea funcționa cu toate cele patru secții propuse. Chiar și în condițiile adincirii diversificării studiilor în liceu, pentru elevii cu aptitudini și rezultate deosebite la anumite discipline se prevede organizarea în continuare a claselor speciale de matematică, fizică, limbi moderne, precum și eventual inființarea a unor clase de biologie și chimie.

Ținînd seama de multiplele căi de pregătire ale elevilor și tinerilor, de problemele care se ivesc în alegerea profesiei sau a profilului studiilor ulterioare, se prevede acordarea unei atenții sporite acțiunii de orientare școlară și profesională. În acest sens se vor lua măsuri ca în

licee și școli generale să se constituie colective de profesori care să desfășoare o susținută acțiune de cunoaștere a elevilor, a aptitudinilor acestora, să-i informeze pe ei și pe părinții lor asupra diferitelor profesii și tipuri de școli, să-i îndrume spre acele domenii pentru care ei manifestă inclinații deosebite. În scopul corectării pe parcurs a diferitelor erori produse printr-o orientare greșită se prevede ca elevii din primii ani ai învățămîntului liceal care nu dovedesc aptitudini pentru o anumită secție sau un anumit liceu să se poată transfera de la o secție la alta, de la un liceu la altul, sau chiar din clasele IX și X ale școlii generale la un liceu de cultură generală sau de specialitate.

Măsurile propuse pentru perfecționarea învățămîntului liceal sînt de natură să determine ridicarea nivelului de pregătire științifică a tineretului corespunzător cerințelor tot mai mari ale societății noastre socialiste.

Prof. ION RADU

Bacalaureatul

absolvenților dreptul de a putea urma cursurile universitare și în alte țări.

Pomînuindu-se tocmai de la aceste considerente, studiul elaborat de Ministerul Învățămîntului preconizează o organizare a bacalaureatului conformă cu exigențele moderne. O asemenea organizare va contribui la pregătirea temeinică a absolvenților de liceu, la sporirea capacității lor de gîndire. Se propune, ca atare, un bacalaureat pe care candidații să-l susțină la 5 obiecte, pe secții existente în structura liceului. Două dintre aceste obiecte — limba română și istoria patriei — sînt obligatorii pentru toate secțiile, întrucît sînt obiecte fundamentale ale învățămîntului de cultură generală. Celelalte obiecte sînt determinate de profilul fiecărei secții. Unul sau două dintre ele vor rămîne la alegere. Majorarea numărului de probe de la 3, care prevede actualul examen de bacalaureat, la 5 relevă o reconsiderare serioasă de exigențele sporite ale învățămîntului nostru.

Dar reconsiderarea bacalaureatului are în vedere nu numai structura ca atare, ci întregul sistem de pre-

gătire a candidaților și de desfășurare a examenului. În acest sens se urmărește evitarea suprasolicităților candidaților în perioadele respective, cît și crearea unor condiții proprii pentru o pregătire temeinică. De aceea, studiul prevede ca ultimul trimestru al clasei a XII-a să fie consacrat recapitulării și sintezelor materiei studiate în liceu, iar examenul de bacalaureat să se desfășoare în cursul ultimei luni a trimestrului de recapitulări și sinteze, în mod egalant, pe obiecte. Comisia de examinare ar urma să aibă și în viitor ca președinte un profesor sau conferențiar universitar. Prezența în comisie a profesorilor de la liceele de la care provin candidații, așa cum se preconizează în studiu, va asigura examinatorii o bază mai certă, va contribui la evitarea riscurilor alt de frecvența cînd examinatorii iau pentru prima dată contact cu candidații.

În forma aceasta, bacalaureatul se încadrează în viziunea de ansamblu a unui învățămînt modern în țara noastră, la nivelul exigențelor actuale naționale și internaționale.

Prof. AL. BOJIN

este o soluție indicată?

gădu să facem experimente hazardate pe seama ei.

În plus, nu poate fi ignorat efectul acestor deficiențe funcționale în dezvoltarea psihică a copilului, în determinarea capacității lui de muncă, a limitelor de solicitare și a nivelului de dificultate a sarcinilor. Aprecierile empirice — poate și unele experimente — vizează deosebi un nivel sensibil ridicat de dezvoltare psihică a copilului, în sensul că acesta, datorită noulor mijloace și condiții, ar deține un volum mare și variat de informații, ar avea interese cognitive mai evoluate, o accentuată vivacitate volitivă, afectivă, o comunicativitate mai fermă, o individualitate mai certă etc. Sub mirajul acestor caracteristici exterioare se ignoră însă factorii esențiali, de profunzime — potențialul energetic încă scăzut al copilului și solicitarea considerabil crescută, adică, din capul locului o vădită neconcordanță între exigență și posibilitate. Mai mult, decît altă, volumul mare de informații venit pe cele mai diverse canale — anturaj, cinematograf, teatru, televiziune, pregătire în grădinițe ș.a. — se cere prelucrat interior, sistematizat și ierarhizat în același ritm, decît altfel devine un balast calidoscopic lipsit de orice valoare instructivă și formativă, ce duce inevitabil la obosală și superficialitate. Or, ceea ce interesează este nu atât cantitatea, cît mai ales calitatea informației, precum și a mecanismelor interioare de prelucrare și ordonare a acesteia. Sub acest din urmă aspect nu putem afirma cu îndreptățite temeiuri că ar fi vorba de un devans real al copilului contemporan, comparativ cu cel din generațiile precedente.

Toate aceste dificultăți, exterioare sau interioare, pe care copilul nu le

poate învinge, îl pot traumatiza și complexa însă pentru toată viața — impresiile copilăriei fiind dintre cele mai tenace. Pentru aceste cazuri — considerate excepții — se preconizează amînarea cu un an a programelor de școlarizare — de la 6 la 7 ani. În acest fel însă se adaugă încă un pretext de complexare — rămînea în urmă față de alți copii, sentimentul neputinței, al incapacității confirmate de o comisie de specialiști. Și cît de vagi sînt încă criteriile obiective de determinare și apreciere a potențialului uman!

Nu putem contesta valoarea și semnificația instructiv-educativă a unor manifestări și activități de tip preșcolar. Copilul, construind după dispoziție și fantezie colibe sau palate, încercînd să deserte marea în gălețica sa, să pătrundă cu lopățica misterele adîncii ale lumii, închilpuindu-se erou se pregătete pentru viață, pentru muncă, pentru disciplină și răspundere. A precipita artificial această etapă frească de gestare a forțelor sale fizice și spirituale înseamnă a-l face să se asemeneze tot mai mult cu un fruct care se coace prematur, în condiții de seră. De aceea, să-i lăsăm copilului copilăria, bucuria de a trăi doar cu grîile lui specifice, cu visele, ecologia și năzuințele lui, să-i lăsăm puritatea, spontaneitatea, inocența și receptivitatea, autenticitatea încă un an neșcolarizat.

Viața, prin experimentele ei naturale, ne demonstrează că orice forță claustrată, reprimată, amînată se răzvrătește împotriva noastră tu-

multuos și alterant. Copiii fără copilărie, maturizați precoce dintr-un motiv sau altul, rămîn pentru toată viața cu anumite traume și stigme sufletești: fie cu o tristete divanică, fie cu o uscăciune afectivă, fie cu anumite manifestări de infantilism tardiv și compensator.

Să-i lăsăm deci copilului răgazul și prilejul să guste și să aprofundeze în felul său frumusețile unice și neprețabile, plăcerile nelocuibile ale copilăriei. Anul pe care se scotează și de la care se așteaptă forțe optimizate printr-un travaliu stringent organizat și îndrumat nu este nici într-un caz un timp pierdut. Copilăria este o etapă necesară prin care ființa umană se pregătete fizic și spiritual pentru drumul anevoios și lung — și, după rețetele date statistice, din ce în ce mai lung — al vieții, al strădaniei creatoare, utile societății. Și, în definitiv, extinderea duratei de școlarizare se poate realiza pe seama vîrstei medii, care a crescut considerabil, nu prin scurtarea etapei infantile.

În munca de formare a omului — se știe — nu se este îngăduit nici un fel de inusitate, de rebut. Și cine știe cîte rebuțuri umane ar putea determina generalizarea unei măsuri adoptate în pripă și pe temeiuri atît de discutabile cum este cea preconizată prin ideea de școlarizare la 6 ani. De aceea, avem datoria să meditam adînc și în timp util asupra argumentelor preconceptuate dar și fără predilectie facilă pentru senzational și spirit de imitație. Căci, cum ne avertizează inteletul Juvenal, „debetur puero reverentia”.

Conf. univ. ELENA MAFTEI

Perfecționarea conținutului învățămîntului

Studiul privind dezvoltarea învățămîntului de cultură generală urmărește să ducă la perfecționarea conținutului, metodelor și mijloacelor de învățămînt în direcția modernizării învățămîntului, a punerii lui de acord cu noul curriculum al științei și culturii.

Se formulează unele propuneri privind metodologia alcătuirii planurilor de învățămînt, a programelor și manualelor școlare, astfel încît să se asigure studiul unor ramuri și capitole noi, precum și organizarea judicioasă și unitară a materiei la diferite obiecte. Se propune, de pildă, o distribuție mai judicioasă a disciplinelor matematice pe ani școlari în vederea unei mai bune corelări între studiul diferitelor ramuri ale matematicii, precum și predarea unor noțiuni din domeniul cibernetic și teoriei informației, ramuri de mare importanță ale matematicii moderne. Se consideră, de asemenea, că fizica și chimia trebuie să aibă o pondere mai mare în planurile de învățămînt. Viitoarele planuri de învățămînt vor trebui să urmărească îmbunătățirea pregătirii umaniste a tineretului, acordînd o mai mare extindere problemelor de istoria filozofiei, studiilor în cadrul limbii și literaturii române a unor capitole noi — stilistică literară, analiză și compoziția literară.

Se propune o egalare mai judicioasă a materiei de învățămînt pe clase, eliminarea repetițiilor în studiul unor discipline sau unor capitole, a amănunțelor nesemnificative, accentul punîndu-se pe prezentarea sintetică a cunoștințelor fundamentale. Totodată, pentru a oferi elevilor o viziune de ansamblu asupra realității, anumite obiecte, ca de pildă, științele biologice, se vor preda sub forma unor sinteze. Programele și manualele școlare vor trebui să cuprindă cunoștințele esențiale din domeniul fiecărei discipline, la nivelul actual al științei pe care să le grupeze în jurul unor idei fundamentale.

În studiu se subliniază rolul sporit pe care trebuie să-l aibă în activitatea didactică metodele menite să dezvolte gîndirea elevilor, să le trezească curiozitatea și interesul, obișnuindu-i să gîndească și să muncească independent. În scopul modernizării învățămîntului sînt prevăzute măsuri pentru crearea în școli a mai multor laboratoare și cabinete, o atenție sporită acordîndu-se folosirii mijloacelor audio-vizuale. Studiul evidențiază rolul cercetării pedagogice asupra principalelor probleme legate de perfecționarea conținutului procesului de

învățămînt, a metodelor de transmitere a cunoștințelor.

Un loc important acordă studiul problemelor activității educative, tratate în lumina Hotărîrilor partidului cu privire la organizarea pe baza noi a activității pionieriste și la îmbunătățirea muncii educative în îndurările tineretului. Se reliefează ideea că perfecționarea educației elevilor să se realizeze în primul rînd prin creșterea valorii educative a procesului de învățămînt, fiecare disciplină aducînd o contribuție specifică la dezvoltarea gîndirii, la formarea caracterului și a conduitei, la educația multilaterală a elevilor. Este subliniată de asemenea însemnătatea activității extrașcolare — a cercurilor pe specialități, a ceneclurilor, a societăților literare și științifice ale elevilor, care oferă tineretului școlar largi și multiple posibilități pentru afirmarea și cultivarea aptitudinilor creatoare.

Educația fizică și sportul, factori de o deosebită importanță pentru menținerea sănătății, pentru educarea voinței și a caracterului, pentru dezvoltarea multilaterală a tineretului generat, vor cunoaște, potrivit măsurilor preconizate în studiu, o mai mare extindere în școli.

Prof. E. BLIDEANU

16 FEBRUARIE

În cadrul marilor acțiuni revoluționare desfășurate de clasa muncitoare din țara noastră împotriva regimului burghez-mosieresc, un loc important l-au ocupat luptele muncitorilor cehoslovaci din ianuarie-februarie 1933, organizate și conduse de Partidul Comunist Român.

Aceste evenimente au fost precedate de mari lupte greviste și demonstrații muncitorești, ale căror cauze își aveau rădăcina în situația economică, socială și politică a României din anul 1929—1933, anii crizei economice, care s-a manifestat deosebit de acut și în țara noastră, ca urmare a înapoiului economic și a dependenței de capitalul străin. Urmând lesnea din criză, guvernul burghez-mosieresc care s-a perindat în acea perioadă la cârmă țării au recurs la o serie de măsuri ce loveau cu cruzime în interesele maselor muncitorești de la orașe și sate. Așa au fost cunoscutele „curbe de sacrificiu” și concedierile în masă, care au afectat în mod dezastruos salariile muncitorilor și micilor funcționari. Ofensiva economică a claselor dominante împotriva nivelului de trai al maselor se împlinea pe lângă politică cu restricționarea libertăților și drepturilor democratice, cu votarea de lei anti-muncitorești și alte măsuri represive.

La căile ferate, ca și în întreaga țară, politica anti-populară a burgheziei și mosierilor a întâmpinat o dură rezistență din partea maselor muncitorești. Sub conducerea P.C.R. au avut loc numeroase acțiuni greviste, revendicative ca și demonstrații, la care au participat un mare număr de muncitori și funcționari. Paralel cu aceste acțiuni, din inițiativa P.C.R. muncitorii cehoslovaci au trecut la forme tot mai avansate de organizare, prin crearea comitetelor de acțiune, expresie politică a frontului unic de jos. În vederea coordonării acestor comitete, la 20 martie 1932 s-a înființat la București, într-o casă conspăvățată, comitetul pe țară a feroviarilor, care a ales Comitetul Central de acțiune, al cărui secretar a fost Gheorghe Gheorghiu-Dej. Creșterea acestui comitet a avut o mare importanță în dezvoltarea luptelor ulterioare ale muncitorilor cehoslovaci. Edificațiile sunt în această direcție, grevele demonstrative de la Ateleierile C.F.R. „Grivita” din 28 și 31 ianuarie 1933, care au cuprins fiecare peste 5.000 de muncitori, obținând Direcțiunea Generală C.F.R. să facă o serie de concesii.

Concomitent au desfășurat lupte puternice și muncitorii petroliferi care s-au afirmat alături de feroviarilor, ca detașament învins al proletariatului român. Cele două detașamente se influențau și se sprijineau reciproc.

Luând în considerare gradul de radicalizare a muncitorilor Partidul Comunist Român a trecut la organizarea unor acțiuni revoluționare de proporții mai mari. În acest sens este semnificativă marea grevă de la 2 februarie 1933 a celor aproximativ 8.000 de cehoslovaci din București, când partidul a aplicat o formă mai înaltă de luptă a proletariatului — greva cu ocuparea întreprinderii, însoțită de organizarea unei lărmă mișcări de solidaritate în afară.

Măsurile represive luate de autoritățile împotriva muncitorilor după greva din 2 februarie, ca stăruință de credință și altfel, nu au putut stăvili avântul de luptă al cehoslovacilor împotriva exploatației și asupririi capitaliste. Expresie vie a acestei situații au fost evenimentele din 15—16 februarie 1933, când muncitorii de la Grivita — comunisti, social-democrați, socialiști-independenți, muncitori organizați și neorganizați, tineri și vârstnici — au răspuns în unanimitate la chemarea P.C.R. de a intra în grevă împotriva stării de asediu, a nesatisfacției revendicării promise în urma grevei din 2 februarie, a refuzului autorităților de a elibera pe muncitorii arestați la 14 februarie, pentru recunoașterea comitetului de fabrică.

Aceste obiective de mare însemnătate, având un pronunțat caracter politic, au fost îndeplinite de masa miilor de cehoslovaci, ca un singur om, au hotărât să continue lupta până la cucerirea revendicărilor formulate. Astfel greva cu ocuparea atelierelor declarată în dimineața zilei de 15 februarie s-a transformat, prin adăugarea și unitatea miilor de muncitori, într-o puternică demonstrație muncitorească de front unic. Sub îndrumarea organizației de partid, folosind experiența câștigată în acțiunile anterioare, muncitorii au format pichete și cârzi de autopărțare, au ales un comitet de grevă care a trecut la luarea de măsuri concrete pentru buna desfășurare a luptei. În același timp, sunetul sirenei anunța populația din cartierele învecinate, precum și întreaga muncitorime din Capitală, că muncitorii de la „Grivita”, alături de muncitorii din atelierul or, o puternică forță revoluționară, au declanșat o nouă luptă.

Evenimentele de la „Grivita” au avut un puternic răsunet în rândurile muncitorilor din Comitetul și din întreaga țară. În semn de solidaritate cu cehoslovacii din București, în ziua de 15 februarie, la „Malaxa”, „Lemaitre”, „Vilcan”, „Valna”, „Herdan”, „Redie”, „Mocionita” și în altele întreprinderi din țară au avut loc mișcări și greve. Numărul muncitorilor și al altor categorii și părți sociale care s-au solidarizat cu cehoslovacii era imens. Spaima că greva se va extinde în toată Capitala și în restul țării, neputința de a face față avântului revoluționar al muncitorilor, subrezența regimului burghez-mosieresc, au determinat adoptarea de către guvernul a unor măsuri de reprimare a luptelor prin forța armelor. Din ordinul autorităților mai multe unități de soldați, jandarmi și polițai au înconjurat atelierelor, trezind la evacuarea forțată a miilor de oameni aflați pe străzile învecinate, care și manifestau solidaritatea cu greviștii.

În zorii zilei de 16 februarie a fost ordonată deschiderea focului împotriva greviștilor aflați în curtea atelierelor. În urma sângeroaselor represii au căzut multe victime din rândurile muncitorilor, printre care Dumitru Popa, Vasile Rodiță, Dumitru Maier, Ion Dumitrescu, Cristea Ionescu, Gheorghe Popescu etc., un mare

număr au fost răniți, iar peste 2.000 de muncitori arestați.

Eroismul cehoslovacilor a rămas adânc înțiprit în inimile oamenilor muncii din țara noastră. Ridicându-se la lupta împotriva exploatațiilor autohtone, muncitorimea cehoslovacă s-a ridicat, totodată, împotriva accentuării jafului monopolist străin, împotriva stăruirii suveranității și subjugării țării de către puterile imperialiste.

Luptele din 1933, mare eveniment istoric, au reprezentat o pagină lăuncoasă în istoria mișcării muncitorești, în istoria patriei. Ele au lăsat strins partidul de clasa muncitoare, de masele populare, au dus la înălbirea pozițiilor sale în rândurile oamenilor muncii. În focalul acestor lupte s-a format frontul unic muncitoresc, îmbogățind experiența de luptă pentru realizarea deplină a unității de acțiune a clasei muncitoare.

Aceste lupte au avut un puternic ecou internațional; ele au dus la creșterea prestigiului clasei muncitoare din România în întreaga lume. Aredicând însemnătatea lor, apelul Comitetului internațional al muncitorilor feroviarilor sublinia următoarele: „Eroica luptă a muncitorilor feroviarilor români constituie un semnal. Pentru muncitorii feroviarilor din toate țările ea este dovadă că forța clasei muncitoare este imensă și de neînvinșat atunci când este unită, având la bază frontul unic revoluționar”.

Ideul pentru care clasa muncitoare a luptat cu eroism timp de decenți a biruit în România. Sub conducerea Partidului Comunist, oamenii muncii au înstăvurat propria lor putere, au dobândit o independență reală, au lichidat pentru totdeauna orice exploatare a omului de către om, au asigurat victoria deplină a socialismului.

Tradițiile revoluționare, amintirea eroicelor lupte ale proletariatului român, însușește poporul nostru în munca plină de abnegație pe care o desfășoară pentru împlinirea programului multilateral de dezvoltare adoptat de Congresul al IX-lea al partidului, pentru desăvârșirea construcției socialiste și ridicarea patriei pe trepte tot mai înalte ale progresului, bunăstării și civilizației.

ION TOACA
cercetător la Institutul de studii istorice și social-politice
de pe lângă C. C. al P.C.R.

Elevii cercetează cu viu interes măturile despre eroicele lupte revoluționare ale cehoslovacilor și petroliferilor din ianuarie—februarie 1933.

Constituirea Societății de științe istorice și a Societății de științe filologice

Sâmbătă, 10 februarie, în aula Facultății de drept din București au avut loc lucrările Conferinței pe țară a Societății de științe istorice și filologice. Au participat delegați și invitați din partea filialelor din țară, academicieni, cadre didactice din învățământul superior și de cultură generală, cercetători. Conferința a analizat activitatea desfășurată în ultimii patru ani de consiliul societății. Tinându-se seama de necesitatea de a crea condiții favorabile unei cit mai largi cuprinderi în activitatea științifică a specialiștilor din întreaga țară, de a stimula spiritul creator și munca lor de cercetare, de a le asigura posibilități mai largi de informare științifică și de a contribui la perfecționarea lor profesională, s-a adoptat hotărârea ca actuala Societate de științe istorice și filologice să se constituie în Societatea de științe istorice și Societatea de științe filologice.

Prin înființarea lor, cele două societăți își diversifică profilul, cuprinzând un număr mai mare de secții, tocmai cu scopul de a stimula și adânci cercetarea științifică în mai multe ramuri și de a-i ține în curent pe toți membrii lor cu ultimele noutăți științifice. În cadrul Societății de științe istorice de pildă, al cărei președinte a fost reales acad. Petre Constantinescu-Iași, ființează secții de istoria patriei, istoria universală, didactică. De asemenea, Societatea de științe filologice — al cărei președinte a fost ales prof. univ. Boris Cazacu, membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România — își desfășoară activitatea în secțiile: limba română, literatura română, limbi străine, literatură universală, folclor și etnografie, studii orientale, didactică.

Societățile create vor acționa în vederea împlinirii sarcinilor lor și prin editarea unor publicații de specialitate. Aceste publicații vor reflecta mai pregnant preocupările profesorilor, îi vor stimula în efectuarea de cercetări științifice. Ele vor publica noutăți științifice de specialitate, contribuind astfel prin materiale cu conținut metodic și științific la perfecționarea cadrelor didactice.

Locul dirigintelui în sistemul muncii educative

(Urmare din pag. 1)

metă, tematică, metodică etc.), contribuția dirigintelui la educația intelectuală, ideologică-politică, morală, estetică a elevilor, colaborarea dirigintelui cu alți factori educativi (colectivul didactic, familia, organizația de pionieri, organizația U.T.C. etc.), rolul dirigintelui în orientarea școlară și profesională a elevilor, planificarea muncii educative, perfecționarea muncii dirigintelui etc., trebuie să-și primească răspunsul pe baza unor investigații științifice ample și documentate.

Ne propunem să ne ocupăm, în articolul de față, de locul și rolul dirigintelui în sistemul muncii educative, deoarece în funcție de aceasta trebuie apreciată întreaga sa activitate.

Se afirmă că dirigintele ocupă un loc deosebit între factorii educativi, prin faptul că lui îi este încredințată supravegherea și îndrumarea activității educative a unei clase de elevi. De ce este determinat acest loc și în ce constă rolul său deosebit? Dirigintele este principala autoritate în clasă, cum s-a mai spus, directorul clasei sale. El este pentru clasa sa ceea ce este directorul pentru întreaga școală.

Adeseori rolul de educator al dirigintelui a fost greșit înțeles și denegat într-un fel de administrator sau gospodar al clasei (să facă abonații, să adune cotizații, să meargă la școală etc.). A fi educatorul unei clase înseamnă însă a conduce procesul complicat al formării și dezvoltării colectivului de elevi, a organiza sistemul de influențe educative, a asigura progresul continuu în viața colectivului și a membrilor săi. A fi îndrumătorul unei clase înseamnă mai departe a-i asigura condiții de dezvoltare care să garanteze înflorirea spirituală a fiecărui dintre membrii ei, care să ducă la stimularea capacităților și aptitudinilor elevilor, să le formeze profilul moral-spiritual și să ajute să devină cetățeni folositori societății noastre socialiste. A fi diriginte înseamnă a fi sensibil la cerințele și nevoile colectivului și a-i imprima nota optimistă pe care o cer particularitățile vieții sale. Educatorul trebuie să se caracterizeze prin competență, sensibilitate, încredere. El este maestrul organizării relațiilor sale cu cei educați și a relațiilor acestora cu societatea. Educația înseamnă înarmarea tineretului cu modalități de integrare și adaptare socială, înseamnă formarea idealului de viață, a caracterului moral și a năzuinței de a pune totul în slujba poporului.

Toate acestea ajută la precizarea rolului dirigintelui în sistemul muncii instructiv-educative și arată ce arde largă de preocupări trebuie să-și înscrie el pe agenda activității.

Dar educatorii sînt și ceilalți profesori, toți profesorii clasei. Ce-l deosebește pe diriginte de aceștia? Numai volumul de sarcini, numai obligatiile? Îl deosebește în primul rând calitatea și specificul muncii sale în raport cu munca celorlalți. Specificul muncii dirigintelui este determinat de rolul ce-i revine acestuia în procesul educativ, de natura relațiilor care se creează între el și colectivul de elevi, de unitatea aspirațiilor colectivului și de lupta comună pentru realizarea lor. Calitatea muncii sale se bazează pe posibilitățile sporite de care dispune, pe multitudinea aspectelor cuprinse, pe solicitarea amplă reciprocă (elevi-diriginte) și pe continuitatea și progresul pe care le presupune funcția de diriginte. Este antipedagogic și antieducativ ca funcția aceasta să fie deținută numai pentru nevoi gospodărești, numai pentru a „supraveghea și sancționa”, după cum este antipedagogic a o deține formal, fără a ajuta elevii să crească și să se dezvolte, colectivului să se închege și să se autoeduce.

Locul și rolul dirigintelui în sistemul muncii educative sînt determinate de raporturile și poziția sa față de ceilalți factori, de amplitudinea influențelor pe care le poate exercita și de continuitatea sa în procesul educativ desfășurat la clasa respectivă.

Din poziția de educator a dirigintelui rezultă călătoria sa de organizator, de îndrumător și coordonator al tuturor influențelor educative ce se aplică asupra elevilor clasei sale.

Organizator — în sensul că lui îi revine sarcina de a crea condițiile necesare și de a găsi căile adecvate pentru ca procesul educativ să se realizeze optimal. În calitatea sa de organizator are inițiativa planificării și a proiectării unor acțiuni educative menite să exercite o influență maximă și complexă asupra clasei (concursuri, excursii, serbări, înființări, simpozioane, debateri etc.). Tot în această calitate își dă concursul pentru ca acțiunile organizate de alți profesori sau de către alți factori educativi să se desfășoare cu succes și să aibă eficiență ridicată.

Îndrumător — în sensul de dirigitor, de circulator al vieții colective și de om apropiat elevilor. În această calitate el este sensibil față de orice problemă pe care o pune viața clasei sau a vreunui elev și este gata să găsească soluțiile cele mai adecvate, mergînd în întâmpinarea așteptărilor colectivului. Ca îndrumător dirigintele este gata oriunde, pe baza simpatiei și a prețurii elevilor săi, să dea un sfat, să-și ofere ajutorul, să înțeleagă și să trăiască alături de ei bucuria și necazul, să-l încurajeze și să-l stimuleze, să le ușureze afirmarea și maturizarea, să le ofere dezvoltarea. Fiind îndrumătorul clasei, dirigintele știe că trebuie să fie receptiv și atent nu numai la situațiile prezente în regulamentul și să aplice nu numai normele și „canonul” pedagogic, ci și măsurile mult mai delicates care decurg în mod firesc din realitate de apropiere și înființare a actului educațional. Altfel sfatul și ajutorul dirigintelui cad pe un teren sterp. Rolul de îndrumător presupune cunoștințe de psihologie și pedagogie, presupune capacitatea de a înțelege copiii, de a le canaliza energiile și de a canaliza la fel și căldura necesară, fără posibilități de dăruire și fără a se transpune în situația celor educați, nimeni nu poate fi un bun educator, un adevărat diriginte. În raporturile dirigintelui cu elevii prezenta elementelor afective (dragostea față de copii, capacitatea simpatice, entuziasmul, pasiunea etc.) joacă un rol deosebit, fiind liantul care sudează și potentează unitatea colectivului.

Coordonator — în sensul că lui îi revine sarcina de a realiza unitatea de acțiune și de cerințe educative. Fenomenul educativ este complex și multilateral, implicînd colaborarea tuturor factorilor educativi. Dirigintele poate realiza sarcinile multiple privind educarea și pregătirea tineretului pentru muncă și pentru viața socială numai în colaborare cu ceilalți factori. Cum procesul educativ se realizează atît prin activitatea școlară cît și prin cea extrășcolară, dirigintele îi revine rolul de a integra într-un sistem unitar multiplicitatea influențelor și de a le orienta în direcția atingerii principalelor obiective ale educației. Rolul de coordonator decurge din cel de organizator al condițiilor de activitate și de dezvoltare a elevilor. Asigurarea progresului în munca educativă presupune stăpînirea principalelor coordonate de care depinde succesul. În procesul colaborării cu ceilalți factori dirigintele este acela care cunoaște precis obiectivele și perspectivele dezvoltării colectivului și a elevilor clasei sale și în funcție de acestea, coordonează acțiunile și intervențiile tuturor. Din poziția sa față de ceilalți factori și față de colectivul de elevi al clasei rezultă calitatea și funcția sa de coordonator, de animator al vieții colective și de orientator și unificator al acțiunilor și influențelor ce se exercită asupra clasei. Dirigintele este cel care stabilește obiectivele muncii educative, cel care apreciază și ierarhizează rolul acțiunilor, cel care asigură realizarea sistematică și continuă a tuturor acestora. Rolul de coordonator presupune inițiativă tact, capacitate organizatorică, pricepere de a solicita efortul tuturor și de a-l închege într-un tot. De gradul de realizare a colaborării și coordonării depinde adeseori succesul activității educative.

În lumina acestor considerații munca dirigintelui primeste un sens mai adînc, devine profund educativ și social. Ea îl lăsează cîmpul de acțiune și soliții multilateral, obligîndu-l în același timp la o rapidă desăvîrșire de formalism, de forme încheiate și rigide și la o atitudine nouă, deschisă și creatoare.

REVISTA DE PEDAGOGIE

nr. 1, ianuarie 1968

Din sumar:

TRAIAN POP: Cuvîntul de salut al Ministerului Învățămîntului la cea de a șasea sesiune științifică a Institutului de științe pedagogice.
DMITRIE TODORAN: Activitatea de cercetare a Institutului de științe pedagogice.
GEORGE VAIDEANU: Concluzii asupra lucrărilor sesiunii științifice.
ROMEO DĂSCĂLESCU: Sesiunea științifică: bilanț și perspective.
STEFAN BIRȘĂNESCU: Specificul cercetării științifice în pedagogie.
M. ZLATE: Concretizarea logică și rolul ei în procesul de învățămînt.
VALERIU NESTIAN: Forme de activitate în cercul literar-artistic.

STAN GHENA: Îndrumarea creației literare a elevilor.
GEORGE BUGA, VASILE PETESCU: Este justificat numărul redus de ore la matematică în II-cele pedagogice?
MIRON CONSTANTINESCU: A XXXIII-a sesiune extraordinară a Consiliului Biroului internațional de educație.
GEORGE VAIDEANU: Sesiunea științifică jubiliară din capitala R.S.S. Ucrainiană.
DUMITRU SALADE: Preocupări ale pedagogilor din R.P. Ungară.
PAVEL APOSTOL: Orientări în filozofia educativă.

INSTITUTUL AGRONOMIC „NICOLAE BĂLCESCU” — BUCUREȘTI

anunță:

Scoaterea la concurs a postului didactic de Profesor poziția XII/3 de la catedra de Economie politică, disciplină Economie politică, pendinte de Facultatea de Medicină Veterinară.

Candidații la concurs vor depune la rectoratul institutului, în termen de o lună de la publicarea acestui anunț, o cerere de înscriere în concurs însoțită de următoarele acte:

- Copie legalizată de pe diploma de stat sau de pe actul echivalent de studii superioare.
 - Copie legalizată de pe diploma de doctor sau doctor docent în științe.
 - Copie legalizată de pe atestatul de profesor sau conferențiar.
 - Lucrările științifice ale candidatului într-un exemplar.
 - Certificat de caracterizare a activității profesionale și sociale a candidatului, eliberat de instituția (întreprinderea) în care acesta își are funcția de bază.
 - Memoriu de activitate didactico-științifică semnat de candidat.
 - Autobiografia.
- Cei ce funcționează într-o instituție de învățămînt superior, sînt obligați să comunice în scris rectorului sau directorului acesteia înscrierea la concurs.
- Concursul se va ține la sediul Institutului Agronomic „N. Bălcescu”, b-dul Mărăștii, nr. 59, în termen de 2 luni de la publicarea acestui anunț.
- Informații suplimentare pot fi obținute zilnic între orele 8—13 de la rectoratul institutului.

ANUNȚ

Absolvenții fostei școli normale „Mihai Viteazul” din Ploiești, seria 1933 sînt anunțați pe această cale că în luna iulie 1968 se va organiza reîntîlnirea după 35 de ani de la despărțire și sînt rugați să-și trimită adresele pe adresa de mai jos:

Ionuța Silvestru — director — Școala Generală Paltin, Raionul Făgăraș Regiunea Hrașov, Oficiul poștal Șinca Veche

BIBLIOTECA

„Aplicații practice la geografie”

Printre lucrările apărute recent în Editura didactică și pedagogică se numără și lucrarea „Aplicații practice la Geografie” de profesorii hunedoreni **Bujor Vălcu** și **Lucia Vălcu**, cunoscuți ca autori a numeroase articole și comunicări științifice publicate în revistele de specialitate sau în cadrul unor culegeri.

Din vasta bibliografie cunoscută precum și din bogata experiență pe care o au autorii au selectat cele mai eficiente aplicații practice pe care profesorii de geografie le poate organiza și efectua în orele de clasă și în afara acestora grupîndu-le în 7 capitole judicioase clasificate. În primele capitole sînt prezentate lucrări practice de geografie

regiunii (clasa III-a); de geografie fizică generală (claselor V, VII, IX), de geo-

grafie fizică și economică regională (claselor a V-a, a VI-a și a X-a); de geo-

grafie fizică și economică a Republicii Socialiste România (claselor a IV-a, a VIII-a și a XII-a). Ultimele capitole se referă la lucrările practice pe teren geografic și în laborator, la folosirea lucrărilor practice la diferite tipuri de lecții și la activitatea în cabinetul geografic.

Vol mult este de un real folos pentru toți profesorii de geografie din școlile generale și licee ca și pentru învățătorii care predau la clasele a III-a și a IV-a.

Prof. **MIA STAN**

„Cum prevenim uitarea”

„Cum să prevenim uitarea, de psihologul E. Fischbein, este o cărticică pentru copiii de toate vîrstele apărută nu de mult în

Editura didactică și pedagogică. Este într-un fel, o însușire de scurte istorioare, de întâmplări care, toate, explică în limbajul cel mai lesne de înțeles problemele psihologice ale mecanismului memoriei.

Într-o zi, într-o clasă, un accident din cele mai obișnuite: un elev a învățat, dar nu poate să răspundă la lecție. Aparentul paradox îl determină pe diriginte să discute cu elevii săi tema „Învățătura temeinică previne uitarea”. Pornind de aici autorul explorează unele probleme însemnate atenției pentru fixarea cunoștințelor, necesitatea de a realiza relații între cunoștințele anterioare și cele noi, rolul operațiilor de triere și ierarhizare, importanța repetițiilor a înțelegerii a reproducturii a rezumatelor și schemelor sinoptice etc.

Fiind o lectură ușoară, distractivă condensînd în același timp, într-un spațiu restrîns, sfaturi substanțiale

de o mare utilitate, „Cum să prevenim uitarea” este o carte pe care profesorii pot s-o recomande cu cele mai bune rezultate elevilor.

V. O.